

Ida Nyberg

Lapsuuden jäljet

Eilen oli kaunis kevätpäivä, aurinko paistoi ja linnut lauloi, tunsin raikkaan kevät tuulen, mutta päivä oli hurja ja tumma. Minun isäni kuoli. Olin menossa kotiin koulusta ja sain puhelun äitiltä. Äiti oli mennyt aikaisin kotiin, ja isä oli ollut yön töissä, niin hän oli kotona. Isä ei vastannut kun äiti soitti ja kysyi missä hän on, ja ei vastannut kun äiti kutsui keittiöön. Äiti meni makuuhuoneeseen ja siinä isä makoi. Hän yritti samalla ravistaa isää ja herättää, mutta isä ei herännyt. Äiti soitti nopeasti ambulanssin paikalle ja sit äiti soitti minulle. Kun ambulanssi tuli paikalle he nopeasti laitto isän autoon ja lähtivät sairaalaan. Oli valitettavasti liian myöhää. Isä ei herännyt.

Minä ja veljeni tultiin heti koulusta sairaalaan, ja siellä lääkärit kertoi että isällä oli ollut sydänkohtaus töitteen jälkeen, mutta ei selvinnyt siitä. Äiti huusi ja laitto kädet suun yli. Hän ei ymmärtänyt miksi tämä tapahtui, tai miksi tapahtui meille. Minun veljeni ei ymmärtänyt, mutta ei ollut yllätys, hän oli vaan kuusi vuotta vanha. Minäkin itkin mutta yritin olla vahva, äidin takia, hänen elämän rakkaus oli kuollut.

Äiti ei ollut hyvässä paikassa niin minä ja veljeni saatiin sijaisperheen heti kuoleman jälkeen, ja äiti murehti ja hänellä oli syvä masennus. Nyt jälkikäteen voin ajatella että oli väärä päätös että veljeni ja minä oltiin sijaisperheessä. Mennyt aika on jo mennyt ja en voi tänään tehdä mitään. Mutta veljeni ja minä saatiin sen perheen ja meillä oli erittäin kivat vanhemmat, mutta minä en pystynyt miettiä muuta, vaan äitiä, yksin kotona. Veljeni ei oikeen ymmärtänyt miksi emme oltu äitillä, ja hän itki monta yötä. Yritin lohduttaa, mutta en ollut avuksi. Minullakin oli vaikeuksia, mutta minun piti olla avuksi äitille ja myös veljelleni. Minä menin aina koulun jälkeen äitin luokse ja laitoin ruokaa ja pesin pyykkiä. Sitten menin takaisin sijaisperheelle ja sain siellä tehdä läksyt ja syödä ruokaa, auttaa veljeeni, pestä hampaat ja mennä nukkumaan. Kaikki minun päivät oli samanlaiset. Menin kouluun, äitille, läksyt ja nukkumaan, päivä ei muuttunut moneen viikkoon.

Sijaisperhe ei ollut paha, ja vanhemmat oli, kuten sanoin, kivat ja he olivat huolestuneena kun aina yritin auttaa toisia, mutta en auttanut itseä. Minulla oli aina joku muu. Sijaisvanhempien mielestä minun piti saada rauhoittua ja käsitellä isäni kuolemaa itse, ja ei vaan nähdä toisten surua. He yrittivät puhua kanssani mutta minä en ollut paikalla henkiseksi tai psyykkisesti. Minulla oli oma tapa käsitellä isän kuolemaa, ja se oli että minun piti auttaa perheeni, että he voisivat päästä takaisin omaan elämään.

Äiti pikkuhiljaa aloitti laittaa itse ruokaa ja pesi omat pyykki, niin minulla ei enää ollut mitään siellä tehdä, olin vaan seuraks äidille. Minulla ei ollut paljon läksyjä niin ei ollut mitään kiirettä takaisin sijaisperheelle. Veljeni kaipa äitiä ja sai tulla mukaan koulusta äitin luokse kaksi kertaa viikossa, että molemmat sai nähdä toisiaan. Päästiin nukkumaan omaan kotiin viikonloppuisin ja äiti pääsi siitä syvästä masennuksesta pois. Hän teki nyt töitä kolme tuntia päivässä ja hän oli tulossa takaisin arkeen. Hänellä oli hyvä työpaikka ja viihtyi siellä. Veljeni rakasti että hän pääsi viettää aikaa äidin kanssa, ja minä näin että äiti arvosi sen ajan meidän kanssa.

Pari kuukautta meni ohi hetkessä. Oli jo kesäloma ja saatiin olla äidin luona koko kesän. Käytiin Särkänniemessä ja pienet retket ympäri etelä suomea. Käytiin Suomenlinnassa ja veljeni tykkäs siitä todella paljon. Hänelle se oli paras hetki koko kesänä. Minun mielestä oli kiva että oltiin kun perhe ja että me vietimme aikaa yhdessä. Kesä meni ohi nopeasti ja kohta koulu alkoi taas. Äiti ei ollut vielä 100% töissä, mutta me asuttiin äidillä viisi päivää viikossa, ja kaksi päivää sijaisperheellä. Minä en pystynyt jättää äidin yksin taas, niin minä asuin seitsemän päivää viikossa äidillä. Veljeni oli sijaisperheellä, ja hänellä oli uusi kaveri, sijaisperheen oma poika. He leikkivät koko päivät kun veljeni oli siellä.

Veljeni ja sijaisperheen poika oli hyviä ystäviä ja leikkivät monta tuntia päivässä, ja myös kun meillä oli päivät äitillä niin he oli leikki puistossa ja leikki. Näin äidin silmistä että hän arvosti veljeni ilon

paljon. Äiti meni myös leikkipuistoon pari kertaa ja tapasi meidän sijaisvanhemmat. Hän oli iloinen että me oltiin päässyt hyvään sijaisperheeseen kun hän ei pystynyt meitä hoitaa. Mutta oli vielä iloisempi kun se pääsi meidän kanssa viettää aikaa ja olla normaali perhe.

Äiti oli takaisin arjessa ja oli töissä joka päivä, veljeni ja minä oltiin koulussa ja me oltiin tavallinen perhe. Äidillä ei ollut enää masennus ja veljeni viihtyi koulussa. Mutta nyt isän kuolema alkoi olla minulle todellinen. Minulla oli ollut niin monta kuukautta fookus muissa ihmisissä niin en ollut vielä reagoinut kunnolla isän kuolemaan. Minulla koulu meni pahemmin ja en jaksanut tehdä läksyjä enää. Minulla oli vaikeuksia auttaa kotona ja en ollut enää se reipas tyttö ketkä kaikki tunsivat. Minulla oli nyt surun mieli ja en halunnut tehdä muuta kuin itkeä ja olla omassa huoneessa. Minulla oli ikävä isääni. Olin aina isän tyttö ja olin hänen kanssa monta tuntia päivässä kun tulin kotiin koulusta, ja nyt en päässyt olemaan hänen kanssa ja minä luulen näin jälkikäteen että se teki että minun olisi pitänyt puhua jonkun kanssa, mutta minä olin niin itsepäinen että en pystynyt antaa ketään auttaa.

Minä olin viimeisen vuoden aikana ollut niin avuksi kaikille ja olin reipas tyttö, mutta nyt olin ärsyttävä ja en pystynyt muuta tehdä kuin olla omassa huoneessa. Äiti yritti saada minut ulos kauppoihin tai vaan kahville, mutta minä en pystynyt. Minä halusin isääni.

Nyt on mennyt kymmenen vuotta isän kuolemasta ja minulla on häntä ikävä joka päivä. Minä olen nyt 24 vuotta vanha ja minulla on nyt oma perhe. Menin kaksi vuotta sitten naimisiin ja nyt meillä on pikkutyttö. Minun iloni ja rakkaus. Minun isän kuolema on vaikuttanut minun elämään ja minulla oli vaikeuksia oppia että antaa toisia auttamaan minua ja oppia rakastamaan. Minun mieheni on auttanut erittäin paljon ja on ollut minun tukena monta vuotta. Minä yritän saada minun pikkutytön ymmärtää että voi aina pyytää apua ja siinä ei ole mitään hävettää. Kaikki tarvitsee joskus apua ja se voi olla vaikeaa pyytää, mutta ei pitäis olla. Minun pikkutyttö on mieheni ja minun aurinko. Vaikka meillä on molemmilla ollut vaikeita tapahtumia lapsuudessa niin nyt meidän tyttö on meidän aurinko ja meidän pelastus.

Loppu